

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๔๗/๒๕๖๐

ศาลจังหวัดหนองคาย
ศาลปกครองอุดรธานี

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

คดีที่โจทก์เป็นเอกชนยื่นฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง และจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นเอกชนอ้างว่า โจทก์เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๖๕๙๔ ส่วนจำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๓๗๘๐ แต่เจ้าพนักงานที่ดินได้ออกโฉนดที่ดินให้แก่จำเลยที่ ๒ บางส่วนทับกับที่ดินของโจทก์ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๙๔ และต่อมาจำเลยที่ ๑ ได้มีคำสั่งอธิบดีกรมที่ดินให้เพิกถอนโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๙๔ เนื่องจากเป็นโฉนดที่ดินที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้โจทก์เป็นผู้มีกรรมสิทธิ์และสิทธิครอบครองในที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๖๕๙๔ ให้จำเลยที่ ๑ เพิกถอนคำสั่งอธิบดีกรมที่ดินและมีคำสั่งเพิกถอนโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๓๗๘๐ ในส่วนที่ทับกับโฉนดที่ดินของโจทก์ กับห้ามจำเลยทั้งสองกระทำการรบกวนการครอบครองที่ดินของโจทก์ เห็นว่า แม้เหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องมาจากการออกโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๓๗๘๐ ให้แก่จำเลยที่ ๒ บางส่วนทับที่ดินของโจทก์ และต่อมาจำเลยที่ ๑ มีคำสั่งให้เพิกถอนโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๕๙๔ ของโจทก์ แต่การที่ศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งตามคำขอของโจทก์ได้นั้นศาลจำเป็นต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ที่ดินพิพาทเป็นของโจทก์ตามที่กล่าวอ้างหรือเป็นของจำเลยที่ ๒ หรือไม่สำคัญ แล้วจึงจะพิจารณาประเด็นอื่นต่อไปได้ จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม